

L'exòtica convergència de Puigdemont

JORDI PLAY

Dues biografies del president de la Generalitat, Carles Puigdemont, de Pòrtic i Ara Llibres, arriben simultàniament a les llibreries per destacar el compromís independentista de l'ex-alcalde de Girona. Tots dos llibres coincideixen a assenyalar la singularitat de Puigdemont dins d'una Convergència Democràtica de Catalunya que, a Girona, va proclamar-lo candidat a contracor.

Reportatge de Àlex Milian

Un convergent de Poblet. Aquesta seria una de les definicions de Carles Puigdemont amb la qual coincidien les dues biografies que s'acaben de publicar sobre el 130è president de la Generalitat. Tots dos llibres són obra de sengles periodistes que el coneixen de prop: Josep Riera, el director d'*El 9 Esportiu*, que va coincidir amb Carles Puigdemont, primer a l'Institut d'Amer i després al *Punt Diari*, és autor d'*Em dic Carles* (Ara Llibres) i Jordi Grau, director adjunt d'*El Punt*, on també va coincidir amb l'actual president, signa amb Andreu Mas Puigdemont, *el president @KRLS* (Pòrtic Ed.). I tots dos llibres destaquen el monestir de Poblet com un indret bàsic per a la biografia personal i política de Puigdemont –qui ho reconeix expressament. Trencava això la dicotomia tradicional de la política catalana en partits de Montserrat (Convergència i Unió) i partits de Poblet (PSC, ERC) que ja es va traduir, durant la Transició, en un Tarradellas pro-Poblet –fins al punt de deixar-hi el seu arxiu–, i un Pujol més montserratí.

El llibre d'en Grau i en Mas, de fet, comença explicant aquest apriorisme polític d'identificar convergents i democristians a l'entorn de Montserrat i els esquerranosos, més propers a Poblet, per perfilar un Puigdemont fet a la seva: "Ell, convergent, és, però de Poblet". Les raons les explica més directament, en primera persona, el mateix Puigdemont a *Em dic Carles*. Després de contar que va ser el seu pare qui li va proposar d'anar-hi quinze dies a l'estiu, s'entén que en la preadolescència, i va anar-hi tres o quatre anys sense "cap vocació religiosa". Perquè, diu, "una altra cosa és que comparteixo els valors del cristianisme de base, als quals em sento encara vinculat. De fet, a la tradició bíblica cristiana i jueva. És la meva cultura. I té una dimensió espiritual que jo li reconec. No m'agrada el ritual, però sí els fonaments", rebla el president.

Aquells estius a Poblet els considera encara bàsics per a la seva personalitat: "Allà vaig acabar de madurar interiorment. I no sóc gaire diferent, quant a valors, de com era després d'aquella època. Em vaig reconèixer com a persona. Vaig posar els límits de la meva personalitat: el que sóc i el que no sóc. I el que no voldré ser mai i el que sí que puc ser. Hauria

DUES BIOGRAFIES. Puigdemont, en una foto d'arxiu en ser elegit president de l'Associació de Municipis per la Independència. Els dos llibres el retraten com un independentista dins de Convergència Democràtica de Catalunya i descriuen l'estranyesa que això causava en molts col·legues i amics.

pogut anar molt malament l'experiència. Però a mi em va anar molt bé. Em va ajudar a endreçar-me i a contemplar la vida d'una manera, no tan materialista.”

L'adscripció d'un convergent a Poblet pot semblar anecdòtica o trivial, però en el cas de Puigdemont és reveladora perquè no és un fet aïllat: totes dues biografies van desvelant que la “convergència” del d'Amer no respon als estereotips: és independentista des del començament; més aviat socialdemòcrata i, quan ha tocat, ha estat periodista crític.

“El 1977, en les primeres eleccions al Congrés –explica el mateix Puigdemont a *Em dic Carles*–, jo era clarament del Pacte Democràtic per Catalunya, que per a mi era la coalició ideal: Esquerra Democràtica, Convergència i el PSC-Reagrupament. El que vindria a ser el Junts pel Sí d'ara. Però al 1980 també m'agradaven coses que deia el PSC; m'interessaven. Però hi havia un fet que jo no tenia clar: no podia estar en cap partit que tingués lligams de dependència amb cap formació política espanyola. I el PSC estava lligat al PSOE.

Si hagués estat un partit independent, jo potser hauria estat més del PSC que de Convergència. Però jo tenia aquella línia vermella.”

Hi havia aquesta línia vermella i hi havia gent propera dins de Convergència. El seu tiet Josep Puigdemont –a qui qualifica de “referent constant”– va ser alcalde d'Amer per Convergència i mossèn Jordi Gultresa, un altre dels seus referents, també era independentista i també era

proper a Convergència: ell el va impulsar a fundar la JNC (Joventut Nacionalista de Catalunya) el 1980.

“El meu oncle Josep –confessa Puigdemont a *Em dic Carles*– em va portar al míting de Convergència i Unió

al Teatre municipal de Girona el 1980... (...) Era el míting central en què hi havia Jordi Pujol. (...) Em va agradar aquell míting. Hi havia un grup de gent que cridava ‘Pujol president! Catalunya independent!’. I jo vaig pensar: ‘Coi, no ho tenia entès així. Aquests també són independentistes?’. En definitiva, vaig veure una persona que s'explicava bé, que deia coses com les que jo havia sentit a casa tota la vida. I vaig dir-me interiorment: “Aquests són els meus. Sóc a casa”. I després van guanyar les eleccions.”

Puigdemont va ser a la fundació de la JNC a les comarques gironines, aquell 1980, a Platja d'Aro; va col·laborar activament en la campanya de Vidal i Gayolà a l'Ajuntament de Girona el 1983, que va perdre davant Joaquim Nadal. Però “la reacció de Puigdemont a aquella derrota va ser fer-se militant de CDC”, explica Pep Riera.

Paral·lelament, Puigdemont havia començat a treballar de periodista i aquesta feina l'ocuparia una bona pila d'anys. S'explica a *Puigdemont, el president @KRLS*: “Arriba a la majoria d'edat amb dues passions

conegudes (...): el cuquet de la política i el verí del periodisme. Dues passions força irrefrenables contra les quals és molt difícil lluitar i a les quals s'entrega, de fet, amb fruïció. Això sí, són dos àmbits de la seva vida que és capaç de

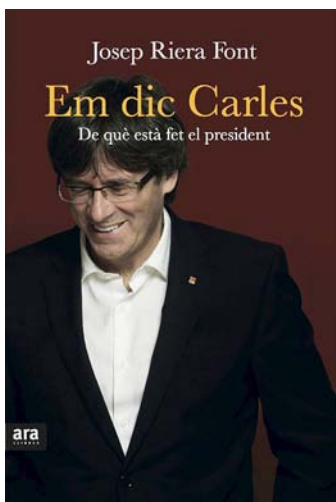
separar i compaginar perfectament”.

Són nombrosos els testimonis d'estranyesa davant la seva opció política. Grau i Mas recullen el del periodista i escriptor rossellonès Joan-Lluís Lluís: “El més sorprenent per a Joan-Lluís Lluís, que després experimentaran moltes persones, serà descobrir que Carles Puigdemont milita a Convergència”. “Em va sorprendre saber

que estava afiliat a CDC, jo el veia d'un perfil social més proper a Esquerra Republicana de Catalunya. En aquells anys no era corrent trobar un convergent que fos tan límpidament independentista. I amb una capacitat tan espontània d'expressar que la seva nació incloïa el conjunt dels Països Catalans. Un independentisme que posava com a missió essencial al nou país garantir la consolidació de la llengua catalana com a llengua pròpia”.

No és l'únic: Vicent Partal, “que Puigdemont descobreix a les planes del setmanari EL TEMPS” i “incorporarà a la disciplina d'*El Punt*” també se sorprèn: “Vam congeniar perquè tots dos érem independentistes i no n'hi havia tants, però em va sorprendre que fos convergent”, diu el director de Vilaweb a *Puigdemont, el president @KRLS*.

Aquest costum de Puigdemont d'anar fent a la seva i mantenir una personalitat política dins de CDC no li posarà les coses fàcils quan sigui proposat candidat de CiU a l'alcaldia de Girona per les eleccions municipals de 2007. La història d'aquella candidatura rocambolesca l'explica amb detall *Puigdemont, el president @KRLS*. Paga la pena, perquè comença el 2006 amb un candidat clar, Carles Mascort, que plegarà al cap d'uns mesos per una reiterada successió d'amenaçes →

L'ENCANT SOCIALISTA. Carles Puigdemont confessa a *Em dic Carles*: “El 1977 jo era clarament del Pacte Democràtic per Catalunya, que per a mi era la coalició ideal (...). Però el 1980 també m'agradaven coses que deia el PSC; m'interessaven”.

PARLAMENT DE CATALUNYA

→ contra ell i contra els membres de la seva família, una campanya d'intimidació que coincidirà amb la publicació de presumptes enquestes internes de CiU que auguren a la federació uns resultats encara més dolents. Mascort plegarà i s'obrirà un procés de noms i contrapropostes ara de Convergència, ara d'Unió. Serà Jordi Xuclà, membre destacat de CDC a Girona, qui proposarà el nom de Puigdemont. La proposta tindrà el suport del president local de CDC, Jami Matamala, i de Josep Maria Calders,

però de ningú més. “Els convergents de Girona –expliquen Andreu Mas i Jordi Grau– no el volien i a Artur Mas i a Lluís Corominas, que controlaven el partit des de Barcelona, no els agrada perquè no el coneixen i CiU s'havia proposat prendre Girona als socialistes. Calia un candidat conegut”.

Continua la història d'aquella candidatura, segons *Puigdemont, el president @KRLS*: “Una persona pròxima a Puigdemont assegura que va ser candidat a l'alcaldia ‘malgrat Conver-

«UNA PERSONA PRÒXIMA A ELL DIU QUE FOU CANDIDAT A L'ALCALDIA 'MALGRAT CONVERGÈNCIA'»

gència'. Només amb el suport de Xuclà, Matamala i Calders –i segons a qui es pregunta amb la ferma oposició de Ricard Font tot i que Matamala defensa que es va apartar–, que aposten fort i aconsegueixen imposar el seu candidat. Suen sang. Eudald Casadesús, diputat i home de l'aparell convergent, aposta per Esteve Vilanova, colla i aporta informes negatius: ‘Que si a Carles li costava connectar amb la gent, que si tenia pocs amics’, recorda Matamala”.

Però, finalment, el pinyol de suport a Puigdemont se'n surt: “L'actitud decidida de Matamala “i un cop de puny sobre la taula” de Calders els permet fer anar l'aigua al seu molí. El mateix Matamala recorda que “ens pensàvem que en Carles diria que no, però va respondre que sí i aleshores, per donar-lo a conèixer, vam muntar l'operació de fer-lo diputat al Parlament”.

La resta de la història (2007-2016) és coneguda: diputat al Parlament, alcalde de Girona i president de la Generalitat. Un càrrec que només un home havia vaticinat, segons s'explica a les dues biografies. L'abat emèrit de Poblet, el pare Maur Esteve, que traspassà el 2015, es va reunir amb Carles Puigdemont el 2013 gràcies a la mediació de l'ex-alcalde de Montblanc i diputat d'ERC Josep Andreu –fil umbilical de Maur Esteve amb l'exterior. Després d'una trobada a Figueres que a Puigdemont li va fer “molta il·lusió”, perquè hi havien coincidit en les seves estades a Poblet, de tornada en cotxe al monestir, el pare Maur va deixar anar a Josep Andreu una reflexió: “En Carles seria un bon president de la Generalitat, no creus?” •